

Uega mõda saab waisfest Mannist suur Marri. Ta elli tännini lahkesti feikide innimeste silma watanud, ei keslegi eest silmi mahha lönud; agga käs teab, kust se tuleb, Marri ei julge enam nenda lahkest wata-ma. Tal on kui näeksid teised, isseärranis meesterahwas, ta süddant läbbi. Ta südda on pühhas, sepärast partlik. Ta tunneb middagi ommas süddames ollewad, kui ta isseggi nimme ei moista anda. Ta kardab, ta hääbeneb, ja ei tea isseggi, mispärrast.

Pääw páwalt ja náddal náddalalt saab Marri ommast süddamest enam arro. Ta kohkub; kardab nisuggust süddame tundmist pattuse ja rojase ollewad. Püab unnustada, püab muud móttelda kust wöötta! Wäggise kissendab südda: „Sa pead armastama! fest seks on sind Jummal lönud!”

Marri ei tööhi omma emmalegi ilmutada mis ta süddames ligub. Ta lõdab veel süddamest joggo sada, tedda wait fulguda ja lämmatada wasse! tulli touseb pääw páwalt suremaks. Reik waew ja wastosööd.

diminne on ilma ajsata. Ta ei julge veel keslegi meesterahwa kuo omma süddamesse wastowötta; agga ta tunneb selgeste, koua se nenda ei voi jáda, ta peab armastama! Agga tedda?

Lahhab Marri ses tundmisses feik mahha játta, feigest tagganeda, Issanda pru-diks jáda, teiste eest passuda ja kannatada, funni ta hing ihhust lahkub jah, kui ta sedda woib — hea ful ja feigest parrem; ogga feikile polle sedda antud.

Lahhab Marri teiste heoksisse isseenast oh-verdada, haigede jures walvada, neid aw-witada, nende huvad sidduda, mahhajätud lapsi korristada, pühastada, Issandale pas-watada jah, kui ta sedda woib, — fa se on armastus, suur armastus; agga feikile polle se mitte antud.

Lahhab Marri ommas armastusse tund-misses issamaad ja suggulasi mahhajätta ja kui se tal woimalik olleks, waeste pagganatte jure miina, nende naesterahwast juhhatada, nende lapsi harrida ja öppetada ja nenda is-